

er sket, og dette er paatalt, idet der samtidig er givet Paalæg om, at sligt selvfølgelig ikke bør gentage sig.

I det andet Tilfælde, det ærede Medlem nævnede, Licitationen over Billetpapper, hvilket ligger noget tilbage i Tiden — før min Tid i alt Fald —, var Forholdet det, at der først blev udbudt Levering af det paagældende Parti Billetpapper; det drejede sig om en temmelig betydelig Leverance. Da Tilbudene indkom, opdagede man, at der var en Uklarhed i dem som Følge af en beklagelig Uklarhed i Licitationsbetingelserne. For saa vidt maa jeg erkende, at der var begaaet en juridisk Fejl eller Formfejl — jeg kan ikke nærmere betegne den, jeg har ikke set de paagældende Licitationsbetingelser — fra Statsbanernes Side. Af den Grund, og kun af den Grund, kasserede man alle de da indkomne Tilbud; det var ikke, fordi der manglede Tilbud fra nogen. Og saa udbød man Licitationerne paa ny. Af de da indkommende Tilbud accepterede man det 3die laveste. Selvfølgelig har man juridisk Ret dertil, det forbeholder man sig altid fra Statsbanernes Side og benytter sig ogsaa ofte deraf. Men vil man saa spørge, hvorfor man her kasserede det laveste, saa kan jeg svare, at det var, fordi det gik ud paa at levere de paagældende Billetpapper af „Kluddepap“, og det turde man ikke acceptere, da det efter indhentede Oplysninger viste sig, at disse Billeter ikke vilde passe i de Billetrammer, som vi have paa Stationerne til at opbevare Billeter i, og heller ikke passe i Stempellerne, saaledes at vi risikerede, at disse blev ødelagte, eller at man ikke kunde stemple Billeterne, naar de skulde sælges. Derfor forbigik man det billigste Tilbud, og det næstbilligste forbigik man, fordi det kun var et Par hundrede Kroner billigere end det 3die billigste, og det er jo kun en ren Bagatel ved en Licitation, der drejer sig om 30—40,000 Kr. Hvad Grund havde man da til der at tage ikke Nr. 2 franeden men Nr. 3? Dertil havde man den Grund, at det 3die laveste Tilbud var kommet fra et dansk Firma — jeg har set udtalt, at det skulde være et udenlandsk, men det er ikke rigtigt —, som havde haft Leverancen Aaret før, og som den Gang ved sit Tilbud havde bragt Udgiften for Statsbanerne ned i Forholdet som fra 90 til 50, og for at kunne det havde det anskaffet saa kostbare Maskiner, at det vilde være ruineret, hvis det ikke nu igen fik Leverancen. Jeg tror, at alle

ærede Medlemmer ville være enige med mig i, at under de Omstændigheder var det human og rigtigt, at acceptere dette Tilbud, selv om det var et Par hundrede Kroner dyrere end det næstlaveste.

Endelig gjorde den ærede Ordfører en Bemærkning med Hensyn til den ganske vist betydelige Overskridelse, der har fundet Sted ved Anlæget af Horsens—Oddebanen; for Statens Vedkommende 225,000 Kr., altsaa i alt 450,000 Kr. Ansvarer derfor kan vel ikke siges at paahvile Statens Tilsynsmand, altsaa nærmest Ministeren for offentlige Arbejder med den paagældende Kommissarius som Mellemmand . . . (*Nielsen-Grøn*: Hvem skulde det saa paahvile?) . . . Hvem skulde det saa paahvile, spørger det ærede Medlem for Odde. Det maatte vel nærmest blive dem, der byggede Banen; det er dog i første Linie dem, der havde at paase, at de ikke overskred den Sum, der var stillet til deres Raadighed. Med Hensyn til, at man ikke fra Ministeriets eller Kommissarii Side har standset disse Overskridelser i Tide, skal jeg kun bemærke, at man fra den Side hidtil har stillet sig saaledes, at man ikke ansaa sig for forpligtet — berettiget kan der vel ikke være Tvivl om, man var — til at tage dette saa nøje, da man mente at have Garanti nok i; at de, der byggede Banen, selv skulde skaffe den anden Halvdel. Og naar de f. Eks. kom og sagde: Ja, det har vist sig, at den og den Foranstaltning kan ikke træffes forsvarligt, uden at det maa koste noget mere! ja, da vilde man dog ikke ret vel kunne sige: Nej, I skulle lade det blive ved den en Gang paatænkte Foranstaltning, selv om den er lidt ringere, for vi tør ikke gaa højere end dertil med Pengene! Det er den Betragtning, man har fulgt; om man billiger denne Betragtning, er et andet Spørgsmaal. Det kan jo være, at vi i Fremtiden bør give vore Kommissarier Paalæg om at se lidt nøjere efter. Jeg selv staar ikke fjernt fra den Betragtning, men saaledes har i alt Fald Forholdet været hidtil.

Finansministeren (*Vilhelm Lassen*): Samtlige de Forslag, der ere stillede af Finansministeren, ere tiltraadte enten af Udvalget eller af et Flertal, og kun for 3 Forslags Vedkommende er det Flertallet, der har tiltraadt dem. Jeg kan derfor fatte mig meget kort. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) omtalte den Anmærkning, hvorved der hjemles Afdragsfrihed for